

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia

Musica Aeterna

René Eespere „Modus vivendi”

Arete Kerge ^{SOPRAN}

René Soom ^{BARITON, RAHVUSOOPER ESTONIA}

Keelpillikvartett M4GNET

24.11.2025 — 19.00

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia suur saal

René Eespere (1953)

„Matbeth“ (versiooni esiettekanne)

„Tactus solus“ (versiooni esiettekanne)

Epigramm VIII – „De umbra“ (versiooni esiettekanne)

„Skulptuuri hommik“

Epigramm III – „De spe“ (versiooni esiettekanne)

„Keelpillikvartett“

Vaheaeg

„Modus vivendi“ (versiooni esiettekanne)

Epigramm IX – „De stellis / De rore“ (versiooni esiettekanne)

„Respectus“

Epigramm VII (versiooni esiettekanne)

„Significatio” (versiooni esiettekanne)

Arete Kerge (sopran)

René Soom (bariton)

Keelpillikvartett M4GNET:

Robert Traksmann (viiul)

Katariina Maria Kits-Reimal (viiul)

Mart Kuusma (vioola)

Siluan Hirvoja (tšello)

„Matbeth“ (2010)

2009. aasta sügisel juhtusin ma Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia raamatukogus nägema Duo 46 CD-d. Selle kuulamine vapustas mind – sellist muusikalist aktiivsust, laitmatut pillimängu, nüansirohkust ning head ansamblilist koosmängu ei kuule just tihti. Loomulikult tekkis mul vastupandamatu soov ka neile midagi kirjutada. 2010. aasta mais lõpetasingi teose „Matbeth“ viiulile ja kitarrile. Kõrvuti jõuline, ratsionaalne (mehelik?) ning pehme, emotsionaalne (naiselik?) mikrokosmos. Aga need mõlemad pooled on ju peidus igaühes meis. Oli ka Duo 46-s, Matthew ja Beth Ilana Gould'is. Nende lühendatud eesnimedest (Mat+beth) on tuletatud ka loo pealkiri. Teose esiettekanne toimus 16. novembril 2011 (Santa Cruz Foundation, Arizona), USA-s. Teos kõlab mu duubel-CD-l „Respectus“, esitajateks Harry Traksmann (viilul) ja Esteban Colucci (kitarr). Hiljem olen teosest teinud arvukalt versioone erinevatele kammerkoosseisudele, ka kammerorkestrile, ning neid on korduvalt esitatud nii Eestis kui ka välismaal. Täna tuleb esiettekandele versioon keelpillikvartetile. Teose originaali ning kõik versioonid on kirjastanud Verlag Neue Musik Berlin.

„Tactus solus“ („Üks puudutus“, 2020)

Kui sõnades selle puudutuse olemust määratleda, siis oleks see melanhoolia. Eks meil kõigil on ju hetki, mil pessimistlikud mõtted pähe tulevad. Ja ma pole selles suhtes mingi erand. Teosest on valminud palju versioone erinevatele kammerkoosseisudele, aga ka kammerorkestrile. Märkasin teose esiettekandel (3.08.2021 Teaduste Akadeemia saalis), et tänu Heli Ernitsa (inglissarv) ja Kirill Ogorodnikovi (kitarr) sugestiivsele esitusele avastasid paljud kuulajad oma hinges just nukraid varjundeid. Ja ainult inglissarve süüks seda vist panna ka ei saanud... Täna kuulete teost esmakordselt keelpillikvarteti esituses. Teose originaali ja kõik versioonid on kirjastanud Edition Eisenberg.

Suured heliloojad on ikka kirjutanud sümfooniaid. Mõnel on neid vaid üks, mõnel üle saja. Sümboolseks, (saatuslikuks?) arvuks on kujunenud aga 9 – Beethoven, Bruckner... Minul pole ühtegi sümfooniat – seega kehv tulemus. Aga maagilise numbriga üheksa olen ma siiski seotud – just niipalju on mul „**Epigramme**”! Nende loomise ristiisaks on mu vend Tarmo, kes pikka aega korraldas Tallinna raekojas kammerkontserte, kuhu tellis igal aastal ka uudisloomingut. Esimene epigramm pärineb aastast 2001. Ligi kaks tuhat aastat tagasi kirjutatud ladinakeelsete miniatuuride tekstid sisaldavad nii inimlikke kui ka eksistentsiaalseid teemasid. Eesti lauljate kõrval on epigramme esitanud ka John G. Bellemer (USA), Leonardo Fishetti (Brasiilia), Jelena Voznessenskaja (Venemaa), François Soulet (Prantsusmaa), Sauli Tiilikainen (Soome) jt.

Epigramm III – „De spe” („Lootusest” / pühendusega mu armsale emale), tekst: Codex Vossianus.

Teos valmis aastal 2002, esiettekanne Taimo Toomasti ja Ivari Ilja poolt toimus sama aasta 28. juulil Tallinna raekojas.

Spes fallax, spes dulce malum,
spes summa malorum,
solamen miseris,
quos fata sua trahunt.

Credula res, quam nulla potest
fortuna fugare.

Spes stat
in extremis officiosa malis.

Spes vetat aeternis mortis
requiescere portis
et curas ferro
rumpere sollicitas.

Spes nescit vinci,
spes pendet tota futuris,
mentitur, credi vult tamen
illa sibi.

Petlik lootus, lootus – magus pahe,
lootus – ülim pahe,
lohotus õnnetutele,
keda nende saatus vintsutab.

Eksitav asi, mille eest ükski heitlik
saatus ei põgene.

Teenistusvalmis lootus
püsib suurimas õnnetuses.

Lootus ei lase puhata
igavese surma väraval,
ega mõõga läbi
lõhkuda kurnavaid muresid.

Lootus ei saa võita,
lootus tugineb täielikult tulevikule,
ta petab, kuid tahab siiski,
et teda usutaks.

Epigramm VII (2005), tekst: Martialis?

Teos on pühendatud Sauli Tiilikainenile, suurepärasele Soome baritonile. Tema on CD-le („Locus amoenus“, 2015) koos Tarmo Eesperega (klaver) salvestanud nii originaali kui ka Tallinna kammerorkestri ja Risto Joostiga orkestriversiooni („De spe“, 2009).

Nec volo me summis Fortuna
neque adplicet imis.
sed medium vitae
temperet illa gradum.
Invidia excelsos,
inopes iniuria vexat.
Quam felix vivit,
quiquis utraque caret.

Ei soovi, et Saatus seoks mind
väga kõrgete ega kõige alamate
isikutega, vaid ta peaks hoidma
sammu mõõdukana läbi elu.
Kõrgelseisvaid vaevab kadedus,
viletsaid abitus.
See elab ikka õnnelikuna,
kes mõlemat väldib.

Sopranile ja klaverile komponeeritud **Epigramm VIII – „De umbra“** („Varjust“, 2012) on pühendatud Heli Veskusele ja Tarmo Eesperele, kes teose 13. jaanuaril 2013 Milanos ka esmakordselt esitasid. Tekst pärineb iidsest ladinakeelsest käsikirjast „Codex Bernensis 611“ („Aenigmata“ / „Mõistatused“).

Humidis delector
semper consistere locis
et sine radice inmensos
porrigo ramos.
Mecum iter agens nulla
sub arte tenebit,
comitem sed viae ego
comprehendere possum.
Certum me videnti demonstro
corpus longe,
positus et totum iuxta me
numquam videbit.

Ma naudin alati viibimist
niisketes kohtades
ja sirutan välja lõputud oksad
ilma juureta.
Mind teekäija mitte mingil viisil
ei saa siis kätte,
vaid mina suudan teekaaslase
kinni haarata.
Ma näitan pikka keha kindlasti
sellele, kes mind näeb,
kõrvalasuvana ei näe mind
tervenisti kunagi.

Tenorile ja klaverile komponeeritud **Epigramm IX – „De stellis / De rore”** („Tähtedest / Kastest”, 2014) on pühendatud Oliver Kuusikule ja Tarmo Eesperele. Teose tekstid pärinevad kahest ladinakeelsest käsikirjast – „Codex Bernesis 61” ja „Codex Salmasianus 241”. Täna kuulete esiettekandena versiooni sopranile ja keelpillikvartetile.

Milia conclusae domo
sub una sorores:
minima non crescit,
maior nec aevo senescit.
Et cum nulla parem conetur
alloqui verbis,
suos moderato servant
in ordine cursus.
Pulchrior torpentem vultu
non despicit ulla.
Odiunt lucem;
noctis secreta mirantur.

Ühte majja on suletud
tuhandeid õdesid:
kõige väiksem ei kasva ega ka
vanim ei vanane aastatelt.
Ja kuigi mitte ükski ei ürita
kõnetada sõnadega kaaslast,
hoiavad nad tasakaalukas
korrapäras oma rännakut.
Ükski kaunim ei vaata
pahase pilguga nõrgemat.
Nad vihkavad valgust;
imetlevad öö saladusi.

Cumque serenifluo sudat
nox humida caelo,
mane rigent herbae vitreaque
aspergine lucent gramina,
et in gemmis stabiles tenet
aura liquores.

Ja kui niiske öö toob märguse
pilvitult voogavast taevast,
ajab end hommikul sirgu rohi ja
sätendab kristalsetes piiskades
muruvaip, ja tuuleõhk hoiab
pungadele jäävaid veetilku.

Epigrammid tõlkinud Anne Lill

Kõik epigrammid, nii originaalid (klaveriga) kui ka orkestriversioonid on kirjastanud Verlag Neue Musik Berlin.

„Skulptuuri hommik“ (2001)

Teose algtüukeks ja inspiratsiooniallikaks oli Jüri Arraku õlimaal „Skulptuuri hommik“. Olin nagu skulptor, kes hakkas oma ideed realiseerima savitükikeste ühendamisega. Muusikalisse „skulptuuri“ sai volavust ja rütmikust, püsivust ning ebapüsivust, varieeritult korduvaid kujundeid, improvisatsioonilisust. Kõik see pidi lõpuks moodustama siiski toimiva, kunstilise terviku. Kui aga loodu on „pars pro toto“, torso, mille puuduvaid osi näen vaid ma ise? Ehk tekitab just see kahtlus minus (ikka ja jälle) vastupandamatut soovi terviklike ning lõpetatud vormide järele?

Teose originaali (viilule, vibrafonile ja kitarrile) ning ka versioonid on kirjastanud Edition49 (Saksamaa).

„Keelpillikvartett“ (1999)

Sellest on nüüd möödas enam kui 25 aastat, mil kirjutasin NYJD-festivali tellimusena teose keelpillikvartetile. Esiettekanne ja salvestus CD-le („Skulptuuri hommik“ Antes Edition, Bella Musica, 2001) oli NYJD kvartetilt (1999). Ootasin teatud ärevusega keelpillikvarteti M4GNET kontserti 23. märtsil 2025. Teaduste Akadeemia saalis – ikkagi üle pika aja taaskohtumine oma „lapsukesega“. Jah, ma tundsin ta ära! Mingid näojooned on meil küll tänaseni sarnased, aga energiat tundub selles varases teoses hilisematega isegi rohkem olevat. Lugu on küllaltki pikk, aga kas ka sisukas? Eks publik annab sellele oma hinnangu. Teose on kirjastanud ERES (Saksamaa).

„Modus vivendi“ („Elamise viis“, 1998)

Minule on muusika kirjutamine olnud pikka aega „modus vivendi“ – elamise viis. Teoses on pikemate (rahulike?) meeleseisundite kõrval palju ootamatuid pööranguid ning katkestusi, oma mõtetesse kinnijäämist, ütle matajätmisi ning ülelibisemisi – just nagu elus. Hea, kui sul on sellel käänulisel (elu)teel siis häid ja ustavaid kaaslasi.

Teose tellisid Tiit Peterson ja Tauno Saviauk 1998. aastal. Flöödile ja kitarrile kirjutatud teosest on hiljem valminud arvukalt versioone erinevatele koosseisudele. Täna kuuleb teost esmakordselt keelpillikvarteti esituses. Teose originaali ning ka versioonid on kirjastanud ERES (Saksamaa).

„Respectus“ („Austus / aukartus“, 2013)

Teos oleks justkui heliliseks väljenduseks Albert Schweitzeri elukreedole – aukartus elu ees. 2013. aastal viiulile ja kitarrile kirjutatud loost valmis samal aastal mu 60. juubelikontserdiks ka versioon keelpilliorkestrile, mille esiettekanne toimus 14. detsembril 2013 Tallinnas Mustpeade maja Valges saalis, esitajaks Tallinna Kammerorkester Paul Mägi juhatusel. Hiljem on seda versiooni mängitud veel Lätis (Läti Rahvusorkester, dir. Paul Mägi), Rootsis (Uppsala kammerorkester, dir. Paul Mägi) ning Austrias (The Ensemble Wiener Concert-Verein, dir. Lorenz Müller). Algversioon, pühendatud Harry Traksmannile ja Esteban Coluccile, kõlab nende esituses mu duubel-CD-l „Respectus“. Kammerversiooni esiettekanne toimus 12. aprillil 2014 Buenos Aireses (Universidad de la Plata) Jose Luis Gonzalese (viiul) ja Esteban Colucci (kitarr) esituses.

Tänapäevaks on teosest valminud arvukalt versioone erinevatele kammerkoosseisudele ja neid on esitatud nii Eestis kui ka välismaal. Versiooni kitarriorkestrile, mille esiettekanne oli 2016. aastal Bonnis, on esitatud 2017. aastal ka Belgradis ning San Franciscos. 2018. aasta märtsis kõlas teos Belgradis kitarril ning sümfoniaorkestri esituses. Puhkpilliorkestri versiooni esiettekanne toimus 2018. aasta märtsis minu autorikontserdil Estonia kontserdisaalis. Keelpillikvarteti M4GNET esituses kõlas teos esmakordselt 2024. aastal. Teose originaali ning kõik versioonid on kirjastanud Edition Eisenberg.

„Significatio“ („Märguanne“, 1999)

Me näeme ja tajume kõiksugu märguandeid – kui meid armastatakse või vihatakse, kui meist hoolitakse või mitte, kui vajatakse tuge või lihtsalt mõistmist. Aeg-ajalt meid hoiatatakse ka ohtude eest. Kas me siis aga alati mõistame, miks saime selle märguande, ja kes oli saatjaks. Muusikas on tihti varjatud sõnumeid, märguandeid nii mulle kui sulle. Üks neist vist on – unista, kuid ära unusta elamast.

Teose originaali (viilule, kitarrile ja tšellole) ning ka versioonid on kirjastanud Edition49 (Saksamaa).

René Eespere

René Eespere lõpetas 1972. aastal Tallinna Muusikakeskkooli klaveri erialal (Valdur Rootsi kl) ja 1977. aastal Tallinna Riikliku Konservatooriumi kompositsiooni erialal (Anatoli Garšneki kl). Ta on täiendanud end 1977–79 Moskva konservatooriumi

assistentuur-stažuuris (Aram Hatšaturjani ja Aleksei Nikolajevi kl). Aastast 1979 on ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia kompositsiooni ja muusikateoreetiliste ainete õppejõud (aastast 2002 professor). René Eespere on Eesti Heliloojate Liidu liige aastast 1978 ning on valitud kahel korral selle juhatusse. Ta on juhtinud 1994–97 ja 2001–03 Eesti Kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali nõukogu ning on RO Estonia nõukogu liige aastast 2011.

René Eespere on saanud Eesti muusika aastapreemia (1989), II preemia VI rahvusvahelisel kooriteoste konkursil Trentinos (1991), I preemia RAM-i uute laulude konkursil (1996), III preemia uute instrumentaalkontsertide võistlusel Eesti Kultuurkapitali stipendiumile (1997), II preemia EMLS-i uute meeskoorilaulude konkursil (2000), Valgetähe IV klassi teenetemärgi

(2001), Eesti Kultuurkapitali stipendiumi „Ela ja sära“ (2001–2002), Riho Pätsi Fondi koolimuusika stipendiumi (2004), I preemia isamaaliste laulude konkursil (2004), Eesti Kultuurkapitali heliloomingu preemia (2008), Eesti Muusikanõukogu heliloomingu aastapreemia (2011), Eesti Kultuurkapitali helikunsti valdkonna elutööpreemia (2023), Eesti Laulu- ja Tantsupeo Sihtasutuse, Eesti Rahvatantsu ja Rahvamuusika Seltsi ja Eesti Kooriühingu tänumedali „Kodarraha“ (2025).

Kodu- ja väliseesti koorid on Eespere isamaalisi laule esitanud nii Kanadas, USA-s kui ka Austraalias. Eespere kooriloomingut on enim esitanud Jüüti kammerkoor (dir. Mogens Dahl) ja Sonnelundi kammekoor (dir. Morten Schuldt Jensen) Taanist, Uppsala meeskoor „Orphei drängar“ (dir. Robert Sund), „Atlanta Choralien“ (dir. Marian Dolan), Portlandi ülikooli segakoor (dir. Lonnie F. Cline) ja Tokyo ülikooli segakoor (dir. Chifuru Matsubara), Tallinna Muusikakeskkooli kammerkoor (dir. Evi Eespere), kammerkoor „Voces Tallinn“ (dir. Risto Joost) jt. Temalt on instrumentaalteoseid tellinud NYDD Ensemble, Hortus Musicus, Duo 46 (USA), Tallinna Kitarrikvartett, trio Una Corda, Duo Telluur, Jean Claude Gérard, Maarika Järvi, Klaus Jäckle, Hermann Hudde, Eleftheria Kotzia, Esteban Colucci, Thomas Offermann, Reinbert Evers, Tiit Peterson, Neeme Punder, Heiki Mätlik, Andres Uibo jt. René Eespere teosed on kõlanud enamikus Euroopa maades, aga ka USA-s, Kanadas, Argentinast, Uruguais, Fääri saartel, Venemaal, Jaapanis, LAV-is, Austraalias ja Uus-Meremaal. Rahvusooper Estonias lavastus tema ooper „Gurmaanid“ (2006). Valdava osa Eespere loomingust on kirjastanud Eres edition, Antes, edition 49, Verlag Neue Musik Berlin, Edition Eisenberg, ERP (Estonian Record Productions) ning Joachim Trekel Verlag. Tema muusikaga on ilmunud kolmteist autoriplaati, neist kuus Saksamaal.

Eesti Muusika Infokeskus (EMIK)

Arete Kerge on lõpetanud klassikalise laulu erialal Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia bakalaureuseõppe dots Nadia Kuremi ja Matti Pelo lauluklassis ning maksimumhindega magistriõppe Roomas Santa Cecilia konservatooriumis maestra Rebecca Bergi juhendamisel. Arete Kerge on pälvinud 2010. aastal Napolis toimunud Santa Chiara võistlusel esikoha vaimuliku klassikalise muusika kategoorias, võites preemia „Chori Praefecti”. Samuti on ta saavutanud 3. koha 2011. aastal Spoleto toimunud rahvusvahelisel ooperilauljate võistlusel. 2011. aasta sügisel auhinnati teda Santa Cecilia konservatooriumi poolt parimale lauljale jagatava preemiaga „Premio Via Vittoria”. 2014. aastal võitis Kerge Pariisis toimunud rahvusvahelisel Flame muusikakonkursil klassikalise laulu kategoorias esikoha. 2015. aastal valis Richard Wagneri Ühing ta aasta stipendiaadiks. Eestis on talle omistatud 2010. aastal Marje ja Kuldar Sinki nim preemia „Noor laulja”. Ta on esinenud solistina Eestis, Soomes, Rootsis, Norras, Venemaal, Poolas, Itaalias, Prantsusmaal, Hollandis, Iirimaa, Kreekas, Šveitsis, USA-s, Kanadas, Barbadosel.

Arete Kerge on laulnud Zürichi Tonhalles, Berliini Konzerthausis ja New Yorgi Lincoln Centeris. Ta on soleerinud järgnevate orkestrite ees: Berliini Konzerthaus Orkester, Eesti Riiklik Sümfooniaorkester, Jeruusalemma Sümfooniaorkester, Tallinna Kammerorkester, L'Orchestra Euro-Adriatica, Joensuu sümfooniaorkester, Järvi Akadeemia Sinfonietta, Eesti Sinfonietta, Vanemuise sümfooniaorkester, Corelli Barokkorkester, Peterburi N. Rimski-Korsakovi nim muusikakolledži sümfooniaorkester. Ta on osalenud Gabriela Tucci ja Renato Brusoni meistrikursustel ning on teinud koostööd dirigentide ja pianistidega nagu Arvo Volmer, Olari Elts, Tõnu Kaljuste, Giordano Bellincampi, Kaspars Putniņš, Carlo Palleschi, Darrell Ang, Frédérick Haas, Jurjen Hempel, Hilary

Griffiths, Aleksei Vassiljev. Ta on täiendanud end ka Pesaros toimunud Rossini akadeemias maestro Alberto Zedda juhendamisel.

Arete Kerge rollide hulka kuuluvad Elena (Rossini „La donna del lago”), Governess (Britteni „The Turn of the Screw”), Angelica, Genovieffa (Puccini „Suor Angelica”), Tirsi (Händeli „Cor fedele in vano sper”), Fanny (Rossini „La cambiale di matrimonio”), Madama Vezzosa (Ciampi „La favola de’ tre gobbi”), Lisetta (Leo „La Zingarella”), Kate Pinkerton (Puccini „Madama Butterfly”), Rosina (Mozarti „La finta semplice”), Nella (Puccini „Gianni Schicchi”) ja Sandrina (Mozarti „La finta giardiniera”). Ta on laulnud Teatro Lirico Sperimentale di Spoleto teatris ja Guardiagrele ooperifestivalil. 2024. aastal tegi ta debüüdi Rahvusooper Estonias.

Suurvormidest kuuluvad tema repertuaari Britteni „Sõjareekviem”, Beethoveni missa C-duur, Händeli „La resurrezione” (Maria Maddalena), J. S. Bachi Johannese passioon, „Magnificat”, „Kohvikantaat”, kantaat „Ach Gott, wie manches Herzeleid” ja „Talupojakantaat”, Vivaldi „Gloria” ja „Magnificat”, Mozarti reekviem, „Exultate, jubilate”, „Vesperae solennes de confessore” ja „Missa brevis in G”, Mendelssohni „A Midsummer Night’s Dream”, „Magnificat” ja 2. sümfoonia „Lobgesang”, Fauré reekviem, Charpentier’ „Te Deum” ja „Messe de Minuit”, Pergolesi „Stabat Mater”, Tobiase „Joonase lähetamine”, Singi kantaat „Pärast Kolgatat”, Kanguri „Magnificat”, Lepnurme kantaat „Lunastus Kristuses”, Tobias-Duesbergi reekviem, Sisaski missa nr 1. Tema repertuaari kuuluvad ka Wagneri „Wesendoncki laulud” ja Respighi „Il tramonto”. Lisaks on ta laulnud koos maailmakuulsa baritoni Renato Brusoniga tähistamaks 50 aasta möödumist maestro lavakarjääri algusest.

René Soom on hinnatud eesti bariton, kes on õppinud klassikalist laulmist Georg Otsa nim Tallinna Muusikakoolis (õp Henn Eerik) ning Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias prof Virgilijus Noreika ja Jaakko Ryhäneni juhendamisel, kus omandas ka magistrikraadi (2008). Ta on end täiendanud Hartmut Hölli, Rudolf Piernay ja Gerhard Kahry meistikursustel. Soom on seotud Rahvusooper Estoniaga alates 1997. aastast, olles teatri solist 2005. aastast. Lisaks on ta esinenud Vanemuise

teatris, teinud koostööd Pärnu Linnaorkestri ja Ooper-Kvartetiga ning osalenud KaivConsorti lavastustes Orffi „Kuu” ja Bizet’ „Carmen”. Aastast 1998 on ta olnud seotud sõnateatriga Varius, kellega on andnud etendusi ka Rootsis, USA-s ja Kanadas. Soom on aktiivne ka kammerlauljana ning on üles astunud arvukatel kontsertidel Eestis ja väljaspool.

René Soomi rikkalik repertuaar hõlmab nii ooperi-, opereti- kui ka muusikaliosasid, teiste seas Jevgeni Onegin (Tšaikovski „Jevgeni Onegin”), Figaro (Mozarti „Figaro pulm”), Papageno (Mozarti „Võluföö”), Mister X (Kálmáni „Tsirkusprintsess”), Don Quijote (Leigh’ „Mees La Manchast”), Wolfram (Wagneri „Tannhäuser”), Belcore (Donizetti „Armujook”), Dandini (Rossini „Tuhkatriinu”), Henry Higgins (Loewe’ „Minu veetlev leedi”), Falke (Straussi „Nahkhiir”), Chucho Santelmo (Vihmandi „Armastuse valem”), Lazar Wolf (Bocki „Viiuldaja katusel”), Moralés (Bizet’ „Carmen”) ja Vürst Basil Basilowitsch (Lehári „Krahv Luxemburg”). Lisaks on ta osalenud mitmetes eesti heliloojate lavateostes, sealhulgas Raadiku „Vargamäe tõde ja õigus”, Pajusaare „Prints ja kerjus”, Tambergi „Cyrano de Bergerac”, Kaumanni „Mina – Napoleon!” ning Tubina „Barbara von Tisenhusen”. Ta on laulnud ka Paolo Albiani partiid Verdi „Simon Boccanegra” kontsertesitusel ning teinud draamarolle, näiteks Nimetu Tammsaare „Juuditis”. Tema varasemate lavakogemuste hulka kuuluvad rollid EMTA ooperistuudio lavastustes, sealhulgas Papageno (Mozarti „Võluföö”) ja Isa (Humperdincki

„Hans ja Grete“). René Soom on pälvinud mitmeid tunnustusi, sealhulgas Marje ja Kuldar Singi nimelise noore laulja preemia (2006), Harjumaa teatripreemia (2009) ja Georg Otsa nimelise preemia (2012).

Keelpillikvartett M4GNET on hinnatud ja tarmukas kammeransambel, mis koosneb neljast tipptasemel keelpillimängijast: Robert Traksmann (viul), Katariina Maria Kits-Reimal (viul), Mart Kuusma (vioola) ja Siluan Hirvoja (tšello). Neli tunnustatud interpreeti moodustasid 2021. aasta alguses kvarteti, mille sihiks on pakkuda eredaid ja sisukaid tõlgendusi kammermuusika klassikast, ent ka tutvustada kuulajatele vähem tuntud teoseid ning Eestist pärit heliloojate värskemad

uudisloomingut. Enamus kvarteti liikmetest on erinevates koosseisudes ühiselt musitseerinud ligemale kümme aastat, otsustava impulsi püsivalt tegutseva kvarteti loomiseks andis Eesti Kultuurkapitali kammeransamblite residentuuriprogrammi algatus. Residentuuriga toetab Kultuurkapital uute kammeransamblite kasvu, pakub võimalusi koostööks mäenedžeriga ja aitab täiendada repertuaari läbi uute teoste tellimise.

Keelpillikvartett M4GNET on osalenud arvukatel festivalidel, sh Pärnu muusikafestival, Tallinna kammermuusikafestival, festival TubIN, Haapsalu vanamuusikafestival ning kõrgelt hinnatud nüüdismuusika festival Eesti Muusika Päevad. Ansambel on valitud osalema rahvusvahelises programmis „Le Dimore del Quartetto“, mille raames annab M4GNET igal aastal kontserte ka väljaspool Eestit. Tänavu novembris esineti Arvo Pärdi juubeliaasta puhul imelises ülikoolilinnas Oxfordis. Kvartett on ühiselt oskusi täiendanud mainekate kvartetikunsti suurnimede meistriklassides, nagu näiteks Simone Gramaglia (Quartetto di Cremona), Marc Danel (Quatuor Danel), Peter Jarůšek (Pavel Haas Quartet).

OOTAME KUULAMA

K 3.12 kell 19.00 / EMTA suur saal / pilet Piletikeskusest

Klaverikunst

Sten Heinoja

Kavas Clementi, Vasks, Chopin, Tubin, Saar, Kruusmaa (esiettekanne)

EESTI MUUSIKA-
JA TEATRIAKADEEMIA

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia kontserdi- ja etenduskeskus

eamt.ee

emtasaalid.ee

facebook.com/muusikaakadeemia

instagram.com/emta_ee

Palume lülitada mobiiltelefon hääletule režiimile.

Kontserdi salvestamine ja pildistamine ilma korraldaja loata
ei ole lubatud.

